

Бернхард Хагеман

**ЕМИЛИЯ
НА
ДЪРВОТО**

Издателство „Фюм“

Бернхард Хагеман е роден през 1956 г. в Бад Райхенхал и е израснал в Кимгау. Още като дете започва да прави снимки и по-късно избира фотографията за своя професия, но покрай това пише и многобройни кратки истории. През 1992 г. излиза първият му детски роман „Паул, три четвърти лято с куче“. Оттогава е издал много детски и юношески книги. Живее близо до Мюнхен.

Emilia im Baum

Originalausgabe

© 2014 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH,

Postfach 18 60, 88188 Ravensburg

Umschlagbild und Innenillustrationen: Dagmar Henze

Alle Rechte dieser Ausgabe vorbehalten durch

Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH

Lektorat: Tanja Poestges

Емилия на дървото

© Издателство „Фюг“, 2018

Корица и илюстрации Дагмар Хенце

Превод Станислава Петрова

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-239-3

Щьорте* бе със слушалки на главата – не искаше да чува нито мравките, нито охлювите, нито змиите. Предпочиташе шумовете от пристанището и улиците на Хамбург. Записа ги вкъщи, в Хамбург, още преди да се преместят да живеят тук. Сега на MP3 плейъра си слушаше клаксони, подвиквания, звънци на велосипеди, обичайни за улица „Шмилински“, и се взираше в празния коридор в къщата на дядо му и баба му, на осемстотин километра от улицата, чиито звуци изпълваха ушите му.

Майка му казваше, че това са глупости – няма как да чуваш мравките, бръмбарите или пък охлювите и змиите. И да свали най-накрая тъпите слушалки! Майка му обаче не разбираше тия работи, защото Щьорте чуваше как мравките тихо лаят. И това му пречеше.

Опитваше се да имитира пред майка си звука, който мравките издаваха, когато лаят:

*Щьорте – в корена на името е глаголът „преча, смущавам някого“ (бел. прев.)

– Илц-илц-илц! – така правят...

Но според майка му „илц“ не беше никакво лаене и само от това ставаше ясно, че тя нищо не разбира. За разлика от Щьорте, който усещаше всичко.

Щьорте е старо викингско име, с което го нарече баща му – моряк. Абе, не съвсем. Всъщност баща му беше практикуващ лекар и искаше да отвори кабинет на село в къщата на родителите си. А Щьорте сам си измисли името Щьорте. Откакто стана ясно, че ще живее в Бавария*, той малко пренаписа живота си.

Родителите му го бяха кръстили Линус, но името Щьорте звучеше някак по-северногерманско – ръбато и зъбато, точно като земята на север и като Хамбург, а не като Бавария с меките ѝ заоблени хълмове, сред които мравки лаят, а телета мучат. В съчетание с фамилното му име, Щьорте звучеше направо пиратски.

Щьорте Бекер! – почти като най-известния германски пират**.

„Щьорте“ можеше да се разглежда и като

* Бавария – една от 16-те федерални провинции на Германия.

** Клаус Щьортебекер – известен германски пират, живял през XIV в. Наричали го *Благородния крадец*, защото поделял плячката си с бедните (бел. ред.)

друга дума за „притеснение“. Защото всичко в Бавария притесняваше Щьорте – кожените панталони, бирата, кравите, белите облаци, сивите облаци, планините, белите наденички, кренвиршите, наденичките за скара, различните миксове от кòла...

Отначало Щьорте и душата му се опълчиха срещу преместването. Получиха невродермит, след това – астма на алергична основа от всеки полён* на юг от Дунав, после – разстройство и косопад. Но никой не забеляза симптомите, дори самият Щьорте. В края на краищата Щьорте и душата му се успокоиха.

Но той все още се чувстваше притеснен. Бързо установи обаче, че притеснението му намалява, когато препуска като побъркан по коридорите на огромната къща със слушалки на главата и шумовете на Хамбург в ушите. Асфалт под краката и клаксони в ушите – това е големият град. Само светофар липсваше, за да регулира движението, ако някой внезапно се появи в коридора от тоалетната, от банята или от някоя стая. Светофар в къщата – ето това щеше да си пожелае Щьорте за Коледа!

* Полён (лат.) – цветен пращец. При някои хора предизвиква алергия (бел. прев.)

Щърте запрепуска по коридора. Тъмната му коса, твърде дълга за момче, се развя като на пират в Северно море. Слушалките му бяха малко големи и се смъкваха от ушите му при всяка стъпка.

Щърте препускаше из къщата и пляскаше всяка от четирите стени на четиринайсетте стаи в приземния и първия етаж. Едва след това можеше да се върне до входната врата. Сам си беше измислил правилата на тази игра.

Погледна часовника си – две минути и двадесет секунди. Не че имаше някакво значение.

– Линус! – извика майка му в този момент.

Тя стоеше на голямата площадка с камъчета пред къщата и държеше телефона до ухото си. За кой ли път се опитваше да се свърже с фирмата за пренасяне. Камионът с мебелите закъсняваше, трябваше да е пристигнал още преди половин час.

– Линус!

Всъщност Щърте не чуваше гласа на майка си, а четеше по устните ѝ – само едно „И – у!“ се виждаха много ясно.

Без слушалките вече чу какво му вика:

– Ръцете ти чисти ли са? Да не вземеш да изцапаш стените...!

– В Бавария се казвам Щърте – отвърна той и отново сложи слушалките. Ама че тъпо, за какво ли изобщо трябваше да ги сваля!

– Аа-ии аа-и уу-е-ияя!

Щърте направи услуга на майка си и „свали тази чудесия“.

– Подреди ли си стаята?

– Тя е празна.

– А изпразни ли куфара?

– Мамо! – въздъхна Щърте. – Пет неща и половина, къде да ги сложа? Нямам...

Майка му махна с ръка и заговори по телефона.

– Ало? Фирма за пренасяне „Бухнер“ ли е? Да, Зузане Бекер е на телефона. Кажете, моля...

Майката на Щърте се отдалечи към цветната леха.

Щърте се подвоуми дали да повтори обиколката на къщата. Преди време това нямаше да е възможно – баба му и дядо му бяха превърнали дома си в къща за гости. Коридорите бяха застлани с килими, имаше маси и столове, а по стените висяха картини. Стаите бяха обзаведени, както се полага за един хотел – големи легла, малки масички, гардероби. И освен това почти винаги имаше посетители.

Но къщата за гости вече бе минало. Бабата и дядото на Щьорте починаха, къщата бе ремонтирана и сега тук живееха Щьорте и семейството му. Е, не съвсем, защото Щьорте и майка му бяха тук едва от няколко дни. Но що се отнася до бъдещето – да, щяха да живеят в тази огромна къща с четиринайсет стаи в забутаното село Ангердинг в Горна Бавария, близо до планините и до едно езеро, което се виждаше от таванския прозорец на къщата. Селото спешно се нуждаеше от лекар, а пък майка му искаше да си направи свое грънчарско ателие. Майката на Щьорте правеше красиви керамични предмети и откакто той се помнеше, по ръцете ѝ вечно имаше глина.

Още преди две седмици тежката пещ и материалите от ателието бяха докарани тук и сега стояха в гаража. Тук бяха вече и разни неща от тавана и мазето от предишната им къща. Това, което все още липсваше, за да могат да заживеят нормално, бяха мебелите. Камионът трябваше да е пристигнал още преди половин час, но от него нямаше ни вест, ни кост.

Бащата на Щьорте също още го нямаше. Щеше да дойде от Хамбург едва след три седмици, след като приключи работата си в болницата.

– Идват след час! – викна майка му и пъкна телефона в джоба си. – В задръстване са.

Нахлузила бе стари маратонки, стари дънки и отгоре – бяла блуза. Кестенявата ѝ коса бе вързана на конска опашка. Винаги изглеждаше така, когато работеше на грънчарското колело; така изглеждаше и сега, при пренасянето.

– След цял един час!?! – възкликна Щьорте.

Щьорте нямаше желание да препуска още веднъж из къщата. Тръгна по стълбата нагоре, после по коридора и към третата стая вляво – неговата стая. Куфарът му вече бе там. Дългото корабно въже – подарък от някогашен капитан от хамбургското пристанище, лежеше навито като огромна змия в един ъгъл.

Щьорте мислено вече бе подредил стаята си. Беше решил да постави баркаса*, наречен от някои хора „легло“, срещу прозореца. Командният пулт, наречен от някои „бюро“, щеше да е под прозореца. Шлюзовата** стена, наречена „гардероб“, щеше да е съседната стена. Стените щяха да са облепени с тапети на кораби и украсени с картини на кораби.

* Баркас (хол.) – голяма корабна лодка (бел. прев.)

** Шлюз – съоръжение за повдигане и спускане на плавателни съдове между участъци от водни пътища (реки или канали) с различно ниво на водата. (бел. прев.)

Но стаята още беше празна. Бяла и празна. Миришеше на прясна боя, нищо, че ремонтът бе приключил преди три седмици. Цялата къща миришеше на боя, затова прозорците бяха широко отворени.

Лятото изпълваше боядисаната в бяло къща с нежен аромат. Щърте застана до прозореца. Пред него се ширеше Бавария, зелена и хълмиста, пълна с мравки, които не се виждаха, но Щърте чуваше тяхното „илц-илц“. В далечината се издигаха планини, досущ като ронлива стена. Ако нивото на морето се покачи и наводни Германия, водата щеше да се събере пред тях. Може би Щърте щеше да има късмет да го преживее.

Но какво да прави сега, докато пристигнат мебелите? Тук, в Бавария, беше последният учебен ден. А Щърте от три седмици вече бе лятна ваканция. Това беше единственият плюс на пренасянето – лятната му ваканция тази година щеше да е девет седмици! След шест седмици щеше да е в пети клас. Дотогава ще е забравил да чете и да пише!

Щърте погледна голямото дърво на полянката отсреща – знаеше го от преди. Винаги е било там. Но не си спомняше къщичката. Прили-

чаше на малка крепост в дебелиите клони на огромната корона. Или на лодка, заклещена там от придошла вода. Ама не се виждаше много добре оттук – листата бяха много гъсти. На Щърте му се струваше, че различава дори тераса. Непременно трябва да провери отблизо!

Майка му беше в кухнята, в края на коридора на долния етаж. Кухнята бе единственото помещение, което вече беше подредено. Слънчевата светлина се отразяваше от чисто новите червени шкафове, а хромираните повърхности на мивката и печката проблясваха като светкавици. Кухнята изглеждаше като в реклама за почистващи препарати.

– Ще покарам малко колело наоколо! – извика Щърте и хукна надолу по стълбите.

Той отново чуваше само шумовете на Хамбург в слушалките, но усети, че майка му пита нещо. Щърте не само усещаше нещата, но и ги предусещаше.

– До дървото отсреща – извика той през рамо.

Метна се на новото колело, което му подари баща му по повод пренасянето, и излетя през голямата порта.